

Memòria justificativa prèvia a la redacció del Decret pel qual s'aprova el Pla Rector d'Ús i Gestió del Parc Nacional Maritimoterrestre de l'Arxipèlag de Cabrera

1. Justificació de l'inici del procediment

La Llei 14/1991, de 29 d'abril, va declarar Parc Nacional Maritimoterrestre l'arxipèlag de Cabrera i les aigües que l'envolten, i se'n va encomanar la gestió a l'Institut per a la Conservació de la Naturalesa (ICONA), organisme posteriorment suprimit. Les seves funcions foren assumides per l'Organisme Autònom de Parcs Nacionals, creat el 1995, dependent del Ministeri de Medi Ambient.

L'any 1992, mitjançant el Reial decret 1431/1992, s'aprova el Pla d'Ordenació dels Recursos Naturals (PORN) del Parc Nacional Maritimoterrestre de l'Arxipèlag de Cabrera (BOE núm. 42, de 18 de febrer de 1993).

L'any 2009 la gestió de Parc Nacional va ser transferida de l'Administració General de l'Estat a la Comunitat Autònoma de les Illes Balears (CAIB) mitjançant el Reial decret 1043/2009, de 29 de juny. El traspàs de competències va ser assumit per la CAIB mitjançant el Decret 47/2009, de 10 de juliol, en què es disposa que correspon a la Conselleria de Medi Ambient la gestió ordinària i habitual dels parcs nacionals ubicats en l'àmbit territorial de les Illes Balears (article 3), que són exercides pels òrgans d'aquesta Conselleria o pels ens públics que en depenen, de conformitat amb la normativa que, en cada cas, sigui aplicable (article 4).

L'any 2019 es publica l'Acord del Consell de Ministres d'1 de febrer de 2019 pel qual s'amplien els límits del Parc Nacional Maritimoterrestre de l'Arxipèlag de Cabrera per incorporar-hi espais marins adjacents (BOE núm. 43, de 19 de febrer de 2019).

Respecte de la planificació d'aquest espai, entre altres figures, mitjançant el Decret 58/2006, d'1 de juliol, s'aprova el Pla Rector d'Ús i Gestió (PRUG), que va substituir l'instrument de planificació aprovat l'any 1995, d'una vigència de sis anys.

La disposició transitòria única del Reial decret 389/2016, de 22 d'octubre, pel qual s'aprova el Pla Director de la Xarxa de Parcs Nacionals, preveu l'adaptació de tots els PRUG d'aquest Pla en el termini de dos anys des de la seva entrada en vigor.

A causa del temps transcorregut des de l'aprovació dels plans, i per donar compliment a les disposicions del Pla Director, cal iniciar el procediment per elaborar un nou Pla d'Ordenació dels Recursos Naturals i un nou Pla Rector d'Ús i Gestió del Parc Nacional Maritimoterrestre de l'Arxipèlag de Cabrera per adequar-los als nous requeriments i característiques del Parc.

D'acord amb l'article 6 ter de la Llei 5/2005, de 26 de maig, per a la conservació dels espais de rellevància ambiental (LECO), la resolució d'inici del procediment per elaborar els instruments de planejament dels espais naturals ha d'anar acompanyada d'una memòria, que ha de contenir, com a mínim, la informació següent:

- Els valors ambientals o d'un altre tipus que justifiquin o motivin l'inici del procediment.
- La descripció del medi o d'altres característiques rellevants de l'espai.
- La delimitació de l'àmbit territorial objecte de l'instrument, amb la cartografia corresponent.

Així mateix, la resolució d'inici, juntament amb la memòria, s'han de sotmetre a un tràmit de participació pública prèvia a la redacció de la proposta del Pla, de conformitat amb el que estableix l'article 16 de la Llei 27/2006, de 18 de juliol, per la qual es regulen els drets d'accés a la informació, de participació pública i d'accés a la justícia en matèria de medi ambient, i l'article 6 de la Llei 4/2011, de 31 de març, de la bona administració i del bon govern de les Illes Balears.

Aquesta participació s'ha d'articular a través de la publicació en el Portal de Transparència del Govern de les Illes Balears i, com a mínim, en els dos diaris de més tirada de l'illa corresponent.

Els resultats d'aquesta participació s'han de tenir en compte per elaborar el Pla corresponent.

2. Valors ambientals i descripció del medi

2.1. Descripció general

El Parc Nacional Maritimoterrestre està constituït per l'arxipèlag de Cabrera, format per l'illa principal de Cabrera, coneguda com a Cabrera Gran, l'illa dels Conills i un conjunt de 17 illots petits, més les aigües del seu entorn.

Va ser declarat el 29 d'abril de 1991 i ampliat per l'Acord del Consell de Ministres de l'1 de febrer de 2019, fet que va suposar una fita en la història de la conservació del nostre país, ja que per primera vegada es dotava de la màxima categoria de protecció un espai que incloïa l'ecosistema marí com a principal component quantitatiu del seu territori.

El Parc Nacional està integrat per l'arxipèlag del mateix nom en el qual, a part de les illes de Cabrera i l'illa dels Conills, trobam un conjunt de disset illots que en total sumen poc més de tretze quilòmetres quadrats de superfície emergida. La resta, fins a superar els 900 quilòmetres quadrats de superfície, l'integren les aigües i els fons circumdants. El seu perfil retallat fa que, tot i la seva petita extensió, disposi de 57 quilòmetres de costa, la qual cosa suposa el 4 % de la línia costanera de les Balears.

La gestió del Parc Nacional es va traspasar de l'Estat a la Comunitat Autònoma de les Illes Balears l'1 de juliol de 2009, mitjançant el Reial decret 1043/2009.

Amb una superfície de 90.800 hectàrees (89.482 hectàrees marines i 1.318 hectàrees terrestres), està situat enfront del sud de Mallorca, a deu milles nàutiques del port de la Colònia de Sant Jordi (terme municipal de ses Salines), i pertany al municipi de Palma.

A poc més d'una hora de navegació des de Mallorca, l'Arxipèlag de Cabrera constitueix el millor exponent d'ecosistemes insulars no alterats del Mediterrani espanyol. Des del 1991, el Parc Nacional Maritimoterrestre acull tota la riquesa natural d'aquest conjunt d'illes i illots calcaris: importants colònies d'ocells marins, alguns dels fons marins més ben conservats del nostre litoral i diversos endemismes entre els diferents grups d'organismes.

En aquest Parc hi predominen els arbustos llenyosos de fulla coriàcia i petita, formadors de la garriga, matoll perfectament adaptat als rigors del clima mediterrani. A més, s'hi pot trobar una vegetació boscosa en regeneració formada bàsicament per pinedes de pi blanc i bosc litoral baix de savina; finalment, també hi ha vegetació a la zona litoral amb predomini de plantes amb morfologies rabassudes i lenticulars i un alt nivell d'adaptació. Entre tots aquests tipus de plantes hi destaquen diversos endemismes.

El Parc Nacional constitueix un important punt d'escala en la ruta migratòria de més de 200 espècies d'ocells, tant en el pas primaveral com en el de tardor. Són

veïnes de les illes des de la gavina corsa (*Ichthyaetus audouini*) fins al falcó d'Elionor (*Falco eleonora*).

Els fons marins també representen una part molt important del Parc, amb unes 300 espècies de peixos i nombrosos invertebrats endèmics, i són considerats com alguns dels més rics del Mediterrani occidental en diversitat de peixos.

2.2. Recursos abiòtics: relleu, geologia, geomorfologia, sòls, clima i aigua

L'arxipèlag de Cabrera és un relleu emergit, continuació de la serra de Llevant de Mallorca: fa uns trenta-cinc milions d'anys, durant l'oligocè, el moviment de les plaques continentals europea i africana va originar la gran Serralada Bètica, de la qual Cabrera, Mallorca i les illes Pitiüses formaven part.

De fet, la geologia de Cabrera és molt semblant a la de les serres de Llevant. No obstant això, en el relleu de Cabrera, escarpat i abrupte, hi apareixen afloraments, és a dir, roques a la vista, de gran qualitat, que permeten interpretar els materials i els processos geològics que han sofert molt millor que a les serres d'Artà, on el relleu ha estat en gran part modificat per processos erosius. El punt més alt de l'arxipèlag és el cim de na Picamosques, que es troba, precisament, a Cabrera, concretament enfront de la zona oest de la badia principal de l'illa.

Els materials més antics de Cabrera pertanyen al període denominat Keuper, corresponent a l'era secundària, amb una edat aproximada de 200 milions d'anys. Són guixos de colors intensos, que afluïren en unes zones molt concretes de Cabrera, com ara as Clot des Guix (una excavació artificial de petita grandària que es troba a la capçalera del torrent de l'Olla l'objectiu de la qual era, precisament, l'extracció de guixos) i també en una petita zona pròxima as Burrí.

Avançant cap al present, trobam els materials del Juràssic, també anomenat Lias, els més importants tant en extensió com per la seva relació amb la geomorfologia de l'illa gran. Són materials durs, formats en l'origen a zones marines d'aigües tranquil·les pròximes a la costa. Una vegada completat el procés formador de les roques, moviments tectònics posteriors van aixecar els materials i els van situar en la seva posició actual. No obstant això, el seu origen marí és inequívoc: és possible trobar restes fòssils a les roques, com ara restes d'algues, que assenyalen sens dubte que es van formar a la mar. Els materials del Juràssic dominen a la zona occidental de l'illa, i són les roques que conformen tots els caps: Cap Llebeig, n'Enciola, Cap Falcó, Punta des Burrí, Cap Ventós, Cap Xoriguer, etc.

Hi són precisament per la seva duresa i resistència a l'erosió, en aquest cas, marina: la mar erosiona amb més intensitat els materials tous i forma les ancorades, i afecta menys els més durs i es formen, així, els caps.

Els materials tous corresponen al segon bloc sedimentari més important a Cabrera, els materials del Cretaci inferior, originats a cubetes pelàgiques, és a dir, de més profunditat.

El tercer conjunt de materials majoritaris a l'illa gran són els de l'Eocè, disposats directament sobre el Triàsic inferior. Per tant, falta un important bloc de materials intermedis, els del Cretàcic superior i el Paleocè. És el que es denomina una llacuna estratigràfica. Els afloraments eocens es troben principalment a la zona nord de l'illa, a la península del Cap Ventós. Aquests materials són rics en nummulits, un dels fòssils més característics de les roques del Parc, que resulten fàcils de trobar a les platges de l'illa, com ara a la cala de Santa Maria o a zones pròximes al campament militar.

Finalment, corresponen al període Quaternari els materials més moderns que omplen les petites valls de torrentera i la zona de la vall que desemboca a la badia del port. És la zona que s'ha utilitzat tradicionalment com a camp de labor, ja que són els materials més tous, fàcilment manipulables i més rics en nutrients. Com gairebé sempre, el paisatge i els usos humans relacionats estan condicionats pels factors ambientals, en aquest cas la naturalesa dels materials subjacents. L'escassetat de sòls quaternaris cultivables a Cabrera ha determinat nivells de població reduïts.

Un altre component geològic característic de Cabrera són els penya-segats submarins que hi ha. Observant les cartes nàutiques, podem comprovar que els perfils batimètrics són molt acusats gairebé a tot l'arxipèlag. Tampoc sorprenen els penya-segats submarins després d'haver observat la part emergida de les illes, sotmeses a una intensa activitat tectònica, de la qual formen part importants fractures i plegaments. Tota la complexitat geològica de la part emergida té la seva continuació en el medi submarí.

Els processos geològics que van tenir lloc durant el Terciari són els que tracen les línies mestres que regeixen el paisatge submarí a Cabrera. De la direcció del sistema de fractures principals, en deriva l'orientació de les parets de roca, que per això reben diferent quantitat de radiació solar, una de les regles del joc bàsiques per les quals es regeix la competència entre els animals i les plantes que hi habiten.

A Cabrera, el clima és del tipus mediterrani semiàrid, amb una temperatura mitjana de 18,3 °C, estius molt calorosos i secs i hiverns suaus i poc plujosos. Les precipitacions mitjanes són de 410 mm anuals i solen ser precipitacions molt concentrades en pocs dies de l'any i de tipus torrencial, per la qual cosa tenen una gran força erosiva i solen produir un gran arrossegament de materials cap a la mar.

2.3. Recursos biòtics: flora i fauna

Flora terrestre

Tot l'arxipèlag presenta una coberta vegetal poc alterada (la zona antigament conreada ocupa una extensió de tot just 50 hectàrees de les 1.152 hectàrees de l'illa de Cabrera, que és ràpidament recolonitzada per la vegetació natural). Les precipitacions escasses i la pobresa dels sòls determinen un tipus de vegetació adaptada a l'aridesa estival.

Hi predominen els arbustos llenyosos de fulles petites i coriàcies, que formen una densa garriga.

La comunitat pròpia del lloc és la mata (*Pistacia lentiscus*) i l'ullastre (*Olea europaea* var. *sylvestris*), a les quals s'associen la savina (*Juniperus phoenicea*), l'aladern (*Phillyrea angustifolia*), la lletrera arbustiva (*Euphorbia dendroides*) i un arbust endèmic, el llampúdol bord (*Rhamnus ludovici-salvatoris*).

Una altra comunitat de característiques semblants, que abunda gairebé per igual, és la màquia de bruc i romaní. Està formada per arbustos de port lleugerament menor, amb fulles aciculars o toves, carregades d'essències, com l'estepa negra o estepa llimonenca (*Cistus monspeliensis*) o la farigola borda (*Teucrium polium*), entre d'altres.

El pi sol aparèixer associat a aquesta comunitat. Les pinedes, formades exclusivament de pi blanc (*Pinus halepensis*), cobreixen bona part del nord i centre de l'illa, encara que hi ha petits nuclis distribuïts aquí i allà ocupant, en total, gairebé un terç de la superfície de Cabrera.

El boix (*Buxus balearica*), arbust endèmic del Mediterrani, relíquia d'èpoques més fredes que les actuals i de distribució gairebé exclusiva de les muntanyes més altes de la serra de Tramuntana de Mallorca, forma petits matolls a l'illa de Cabrera (Cap Ventós, Cap de Llebeig, Cala Emboxar, puig de na Picamosques), sovint a zones exposades al vent. Encara que sol trobar-se sobre substrats rocosos durs, la seva distribució depèn, principalment, de la humitat que li ofereixen els vents marins.

Encara que no són abundants, són singulars les formacions en coixinet. Es tracta d'agrupacions de plantes endèmiques de diferents famílies que han adoptat una estratègia comuna que els protegeix del vent, dels herbívors i de la falta d'aigua. Gairebé indistingibles les unes de les altres, són semiesfèriques, espinoses i amb fulles minúscules, i confereixen al lloc un aspecte que és a un pas dels paisatges desèrtics. Són el socarell alís (*Dorycnium pentaphyllum* subsp. *fulgurans*), el coixinet

de monja o eixorba-rates negre (*Astragalus balearicus*) i la farigola (*Teucrium subspinosum*).

Als petits illots, els excrements dels ocells marins i la sal creen unes condicions ambientals molt particulars. En aquest sòl adobat i salí hi creixen plantes com la malva (*Lavatera arborea*) o la sosa grossa (*Sarcocornia fruticosa*).

Algunes tenen una distribució sorprenent: una espècie d'alfals arbori (*Medicago citrina*) i una varietat de blada borda endèmica (*Beta maritima* ssp. *marcosii*), per exemple, apareixen també a Columbretes i a alguns illots d'Eivissa. A Cabrera només es troben a tres petits illots que mai han estat utilitzats per mantenir ramats de cabres. Sembla plausible que aquestes plantes tinguessin antigament una distribució major i desapareguessin a causa de tal ús.

Les Illes Balears tenen un nombre considerable de plantes endèmiques. L'arxipèlag de Cabrera, malgrat ser tan sols el 0,26 % del territori balear, conté un 18,4 % d'aquests endemismes vegetals. Una espècie del gènere *Rossa* (*Rossa caespitosa*) és endèmica exclusiva de Cabrera, i es diferencia a partir d'un altre endemisme balear, possiblement des del període de la separació de Cabrera de Mallorca, fa uns 15.000 anys.

Fauna terrestre

La fauna d'una illa està simplificada respecte de la del continent a causa del fenomen de la insularitat. Les espècies troben a les illes un medi hostil per la seva petita extensió i els seus recursos limitats. Com més petita és l'illa, menor és el nombre d'espècies que la poblen. No obstant això, algunes espècies troben refugi en aquesta mena d'ambients per falta de depredadors. No és estrany, per tant, que l'arxipèlag de Cabrera, amb una vintena d'illots, constitueixi el més important d'aquests refugis existent a les Balears.

Els éssers vius aïllats en superfícies reduïdes o s'extingeixen o s'adapten a les condicions imposades pel medi en què viuen. Tractant-se de mitjans insulars, cadascun amb unes condicions particulars, l'evolució actua de manera diferent i fa que les poblacions aïllades es diferenciïn cada vegada més. Un exemple clar d'aquesta evolució són alguns invertebrats i les 10 subespècies de sargantanes existents a l'arxipèlag. Per tant, les escasses espècies de la fauna terrestre de Cabrera tenen gran valor biològic, ja que hi ha una elevada proporció d'endemismes.

Així, doncs, destaca la sargantana balear (*Podarcis lifordi*). És una sargantana de grandària mitjana i aspecte robust, i el mascle és una mica més gros que la femella. La trobam a totes les illes i illots de l'arxipèlag de Cabrera. S'adapta sense

problema a la pobresa, tant de fauna com de flora, característica dels illots. S'alimenta d'insectes, fulles, flors i fruits. És un animal que es mostra molt agressiu quan es troba a petits illots amb abundants congèneres i arriba a devorar les cues d'altres exemplars. És presa de gavines, eriçons i altres depredadors. A l'arxipèlag de Cabrera hi ha 9 subespècies diferents de sargantana balear, gairebé cada illot té la seva.

Les condicions ambientals canvien molt d'una illa a una altra. L'illa des Conills, amb les seves 136 hectàrees poblades d'espessa garriga d'ullastre i savina, amb una abundant població de gavina comuna, és molt diferent de la petita illa de ses Bledes, la superfície de la qual és de prop de mitja hectàrea i tan plana que un temporal podria arrasar-ne bona part.

Les poblacions de sargantana, iguals entre elles fa 15.000 anys, s'han adaptat a la forma de vida particular del seu illot i s'han anat diferenciant.

Els invertebrats terrestres són els grans desconeguts de la fauna del Parc, tot i que hi ha 46 endemismes balears 10 dels quals són exclusius de Cabrera; és a dir, espècies que només es troben, en tot el món, al Parc Nacional.

Els crustacis de Cabrera, per exemple, són una de les riqueses faunístiques més notables i desconegudes que atresora el Parc Nacional.

Gràcies a diversos estudis, avui sabem molt més sobre la fauna de crustacis de Cabrera, la qual ha resultat ser sorprenentment rica. Els crustacis de les aigües continentals de l'arxipèlag tenen un grau d'endemisme molt elevat: d'un total de 20 espècies descrites, el 45 % són endèmiques (9 espècies), i inclouen un gènere exclusiu del Parc Nacional, *Burrimysis*. Totes les espècies endèmiques són hipogees, és a dir, viuen a petits llacs subterranis, tant d'aigua dolça (com ara la Mina de Ca Feliu, on trobam dues espècies del gènere *Pseudoniphargus*), com d'aigua salabrosa (com ara la Cova des Burri). Aquesta darrera cavitat s'ha mostrat especialment rica en singularitats faunístiques, ja que inclou fins avui sis espècies endèmiques.

A més, el tipus de crustaci que s'ha trobat és únic fins ara al Mediterrani, ja que correspon a una tipologia de crustacis cavernícoles estrictament marins, més pròpia d'ambients tropicals.

Totes les espècies són de petita grandària i poc vistoses a simple vista. No obstant això, la seva observació amb una lupa de gran augment revela morfologies admirables i una sèrie d'adaptacions sorprenents a la foscor de les coves: absència d'ulls, despigmentació, desenvolupament extraordinari de determinats apèndixs del cos com ara potes i antenes, etc.

Medi marí

Les aigües de Cabrera es caracteritzen per les praderies de posidònia (*Posidonia oceanica*), que es tracta d'una planta superior amb arrels i flors. És endèmica del Mediterrani i té una excepcional importància ecològica.

Les seves tiges donen recer a un gran nombre d'éssers: aquí hi viuen peixos com la càntera (*Spondyllosoma cantharus*); el serrà (*Serranus scriba*); la dorada (*Sparus aurata*); el déntol (*Dentex dentex*); el llobarro (*Dicentrarchus labrax*); la saupa (*Sarpa salpa*), de reflexos daurats, que s'alimenta de les fulles de la posidònia en grups o bancs de fins a centenars d'individus, autèntics ramats submarins; també eriçons; sèpies, i esquelets de nacra (*Pinna nobilis*), enorme mollusc bivalve, que gairebé s'ha extingit per la infecció d'un protozou.

La nacra arriba a mesurar 90 cm de longitud. És un animal longeu, amb una activitat biològica lenta, que triga anys a reproduir-se. L'amenaça més gran no procedeix dels seus principals predadors (el pop, l'orada o el mortífer sífo perforador del gastròpode *Natica*) sinó de la infecció de determinats organismes, la recollida a mà dels col·leccionistes de curiositats en aigües poc profundes, la introducció de contaminants a la mar (que s'acumulen inexorablement en l'organisme de l'animal) i l'alteració dels grans fons mitjançant mètodes de pesca poc respectuosos amb el medi.

En les darreres dècades, les poblacions d'aquest mollusc havien anat recuperant-se lentament després d'haver disminuït a causa de la deterioració generalitzada de les zones costaneres. En el 2016 l'atac del protozou *Haplosporidium* va produir una mortalitat pròxima al 100 % dels exemplars a tot l'entorn del Mediterrani espanyol. Aquest mollusc es troba protegit per la Directiva Hàbitats i pel Catàleg espanyol d'espècies amenaçades, i la supervivència de l'espècie està vinculada a la protecció dels fons marins. La progressiva reducció d'abocaments a la mar i la prohibició de recollir-los són mesures indispensables per evitar-ne la desaparició i promoure la recuperació de l'espècie.

Els fons rocosos són, d'altra banda, els hàbitats submarins que ofereixen més esplendor i diversitat, i doten la fauna de refugi i aliment. Aquest és el lloc on viuen els anfosos (*Epinephelus marginatus*), peixos de mida gran i bon caràcter; les escórpores (*Scorpaena* spp.), d'espines verinoses, mestres del camuflatge; els pops (*Octopus vulgaris*), animal molt curiós i intel·ligent; les morenes (*Muraena helena*); els congres (*Conger conger*), etc., tots habitants de coves i racons.

Aquí veurem nombrosos invertebrats: caragolins, glans de mar, crancs, holotúries, estrelles, etc. Sobre la roca hi creix un singular nombre d'algues, des de la

delicada *Acetabularia*, amb forma d'ombrella, fins a les dures algues calcàries, que constitueixen el suport del coralligen.

A les costes de Cabrera es poden observar animals de major grandària, com el dofí mular (*Tursiops truncatus*), el dofí comú (*Delphinus delphis*) i la tortuga babaua (*Caretta caretta*).

La diversitat de peixos a l'arxipèlag de Cabrera és molt abundant. Podem observar importants bancs de peixos gregaris com ara les multitudinàries castanyoles (*Chromis chromis*), amb la seva inconfusible cua bifurcada; les saupes (*Sarpa salpa*), que pasturen mandrosament entre els brots de posidònia, o les oblades (*Oblada melanura*).

A més, també podem trobar individus de caràcter més solitari, com els petits gobis, i altres peixos més territorials, com els anfosos (*Epinephelus guaza*, *Epinephelus alexandrinus*), els serrans (*Serranus scriba*) i els mimètics pedaços (*Bothus podas*).

La prohibició de la pesca esportiva ha fet possible la proliferació de sards, làbrids i serrans, que eren objecte de la pesca de volantí. També s'han recuperat de manera notable aquelles espècies que, com l'anfós i la morena, eren objecte de caça submarina amb fusell.

3. Àmbit territorial

L'ampliació del Parc Nacional Maritimoterrestre de l'Arxipèlag de Cabrera per l'Acord de Consell de Ministres de l'1 de febrer de 2019 (BOE núm. 43, de 19 de febrer de 2019), expandeix l'àrea del Parc cap a l'est, fins a la zona de l'escarpament Émile Baudot, i des d'allà, s'estén en l'eix sud-oest-nord-est.

L'ampliació té una extensió de 80.779,05 hectàrees que, sumades a les anteriors del Parc, donen un total de 90.800,52 hectàrees, amb un perímetre de 82,15 milles nàutiques. El Parc ampliat ocupa una amplitud de prop de 23,01 milles nàutiques en l'eix W-E i de 21,43 milles nàutiques en l'eix N-S. La distància diagonal màxima arriba fins a les 29,73 milles nàutiques.

Del total de la superfície d'ampliació, únicament 2.249,47 hectàrees es troben en aigües interiors. La resta queden situades més enllà de les línies de base rectes i per sota de les 12 milles que marquen la mar territorial.

El polígon del Parc Nacional ampliat és el limitat pels punts detallats en la taula següent:

